

Uchwała Nr XXXVI/728/14
Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej
z dnia 7 maja 2014 roku

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Wojewody Śląskiego na uchwałę Nr XXXII/619/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.) na wniosek Prezydenta Miasta Dąbrowa Górnicza

Rada Miejska w Dąbrowie Górniczej uchwala:

§ 1

Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Wojewody Śląskiego na uchwałę Nr XXXII/619/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej.

§ 2

Prezydent Miasta Dąbrowy Górniczej jest uprawniony do ustanowienia pełnomocnika procesowego, upoważnionego do reprezentacji Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej przed właściwym sądem administracyjnym, w tym do sporządzenia, wniesienia i udzielenia odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miejskiej.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Dąbrowie Górniczej

Agnieszka Pasternak

Załącznik do uchwały Nr XXXVI/728/14
Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej
z dnia 7 maja 2014 roku

Dąbrowa Górnicza, dnia 7 maja 2014r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2
44-101 Gliwice**

Skarżący: Wojewoda Śląski, ul. Jagiellońska 25, 40-032 Katowice

Organ: Rada Miejska w Dąbrowie Górniczej
Adres do doręczeń
Urząd Miejski w Dąbrowie Górniczej
Ul. Graniczna 21
41-300 Dąbrowa Górnicza.

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, przekazuję skargę na uchwałę nr XXXII/619/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 listopada 2013r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej”

wnosząc o:

1. odrzucenie skargi w całości,

ewentualnie

2. oddalenie skargi w całości,
3. oddalenie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały

Uzasadnienie

I.

W pierwszej kolejności należy podnieść zarzut braku ustawowego umocowania Wojewody Śląskiego do wniesienia skargi na przedmiotową uchwałę. W myśl art. 11 ust.1 pkt 5 ustawy o Regionalnych Izbach Obrachunkowych w zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego w sprawach podatków i opłat lokalnych, do których mają zastosowanie przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa. Zaskarżona uchwała dotyczy upoważnienia

Dyrektora jednostki budżetowej do załatwiania spraw z zakresu administracji publicznej w zakresie - ogólnie rzecz biorąc - opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, z kolei w myśl art. 6q ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach „W sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.”.

Art. 6h ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazuje, że „Właściciele nieruchomości, o których mowa w art. 6c, są obowiązani ponosić na rzecz gminy, na terenie której są położone ich nieruchomości, opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi.”. Niewątpliwie opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi ma charakter opłaty lokalnej – stanowi daninę publicznoprawną na rzecz jednostki samorządu terytorialnego. Należy zastrzec, że art. 11 ust.1 pkt 5 nie zawiera regulacji zawężającej jego stosowanie do opłat lokalnych wymienionych w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. W doktrynie podkreśla się, że „nie można do podatków i opłat lokalnych zaliczać tylko tych świadczeń, które wymienia ustawodawca w art. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych” (L. Etel Komentarz do ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach, LEX 2012). Podobne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 28.12.2012 r., sygn. akt I SA/Lu 932/12 (LEX nr 1279626).

Skoro do opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej, w konsekwencji uchwały i zarządzenia organów jednostek samorządu terytorialnego dotyczące tej opłaty podlegają nadzorowi regionalnych izb obrachunkowych, co wyklucza udział wojewody, jako organu niewłaściwego rzeczowo. Podkreślenia wymaga, że nawet mylne przesłanie uchwały do wojewody zamiast do regionalnej izby obrachunkowej nie skutkuje nabyciem przez wojewodę waloru organu właściwego, bowiem o właściwości organu decyduje przepis ustawy. W sytuacji błędnego przesłania uchwały, wojewoda powinien przekazać ją do regionalnej izby jako do organu właściwego.

Reasumując pierwszą część odpowiedzi na skargę, zgodnie z art. 93 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym po upływie terminu do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego, organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Jak wynika z powyższego organem nadzoru właściwym dla zaskarżonej uchwały jest Regionalna Izba Obrachunkowa w Katowicach a nie Wojewoda Śląski. W konsekwencji Wojewoda Śląski nie posiada legitymacji do złożenia skargi w niniejszej sprawie.

Nadmienić trzeba, że w przywołanym wyżej wyroku WSA w Lublinie stwierdził, że organami nadzoru w zakresie uchwał podejmowanych przez rady gmin w sprawach opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi przewidzianych w ustawie z 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach są regionalne izby obrachunkowe.

Krótko mówiąc Wojewoda, działając jako organ nadzoru składający skargę w trybie art. 93 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym dokonał naruszenia art. 11 ust.1 pkt 5 ustawy o Regionalnych Izbach Rachunkowych. Skoro skargę złożył podmiot nie posiadający do tej czynności legitymacji, skarga powinna być uznana za niedopuszczalną stąd wniosek o odrzucenie skargi na podstawie art.58 § 1 ust.6 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

II.

Skarżący domaga się stwierdzenia nieważności uchwały nr XXXII/619/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej (zwanej dalej „Radą”) z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej”

zwaną dalej „zaskarżoną uchwałą”, w części § 1 pkt 2 w zakresie zwrotu „oraz zaświadczeń”, pkt 3, pkt 4, pkt 5, pkt 6 i pkt 7 uchwały, jako niezgodnych z art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity (Dz. U. z 2013r, poz. 594, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o samorządzie gminnym”. Z zarzutem tym nie można się zgodzić.

Zaskarżoną uchwałą Rada przekazała kompetencje do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej Dyrektorowi jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej (zwanym dalej „Dyrektorem”). Wojewoda, w skardze zakwestionował możliwość przeniesienia kompetencji w zakresie:

- wydawania zaświadczeń.
- przyjmowania i przechowywania deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.
- dokonywania czynności sprawdzających, o których mowa w art. 272 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.), mających na celu:
 - a) sprawdzanie terminowości składania deklaracji;
 - b) sprawdzanie terminowości wpłacania zadeklarowanych opłat, w tym również pobieranych przez inkasentów;
 - c) ustalanie stanu faktycznego w zakresie niezbędnym do stwierdzenia zgodności z przedstawionymi dokumentami;
 - d) stwierdzenie formalnej poprawności dokumentów wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2 lit „a” i „b”.
- umocowania do przeprowadzenia wszelkich czynności, o których mowa w przepisach Działu V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.), w szczególności, w razie stwierdzenia że deklaracja zawiera błędy rachunkowe lub inne oczywiste omyłki bądź że wypełniono ją niezgodnie z ustalonymi wymaganiami:
 - a) korygowania deklaracji, dokonując stosownych poprawek lub uzupełnień, jeżeli zmiana wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty, kwoty zwrotu podatku lub wysokości straty w wyniku tej korekty nie przekracza kwoty 1.000 zł.;
 - b) zwracania się do składającego deklarację o jej skorygowanie oraz złożenie niezbędnych wyjaśnień, wskazując przyczyny, z powodu których informacje zawarte w deklaracji poddaje się w wątpliwość.
- uwierzytelniania kopii skorygowanej deklaracji.
- doręczania właścicielowi nieruchomości uwierzytelnionej kopii skorygowanej deklaracji wraz z informacją o związanej z korektą deklaracji zmianie wysokości zobowiązania z tytułu opłaty, kwoty nadpłaty lub zwrotu opłaty bądź informację o braku takich zmian.

Osią sporu jest wykładania art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Wojewoda twierdzi, że na podstawie przywołanego przepisu można przenieść jedynie kompetencje do załatwiania spraw kończących się wydaniem decyzji administracyjnej. Z poglądem Wojewody nie można się zgodzić.

W myśl art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym „Do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej rada gminy może upoważnić również organ wykonawczy jednostki pomocniczej oraz organy jednostek i podmiotów, o których mowa w art. 9 ust. 1.”. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że przepis mówi ogólnie o sprawach z zakresu administracji publicznej a nie zawęża – jak to widzi Wojewoda – zakresu spraw jedynie do tych załatwianych w drodze decyzji administracyjnej. Jeżeli wolą ustawodawcy byłoby ograniczenie możliwości przeniesienia kompetencji do spraw załatwianych w drodze wydania decyzji administracyjnej, znalazłoby to odzwierciedlenie wprost w treści przepisu.

Podkreślenia wymaga, że pojęcie indywidualna sprawa z zakresu administracji publicznej jest szersze od pojęcia „indywidualnej sprawy z zakresu administracji publicznej rozstrzyganej w drodze decyzji administracyjnej”. Nie każda sprawa (działanie organu) z zakresu administracji publicznej jest załatwiana w drodze decyzji, o czym świadczy chociażby art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia

2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), zgodnie z którym kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na inne niż określone w pkt 1-3 (decyzje i postanowienia) akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Jednym słowem, przez „załatwienie sprawy administracyjnej” nie należy rozumieć wyłącznie wydania przez organ decyzji administracyjnej.

Powyższe znajduje swoje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (w skrócie „NSA”) z dnia 26.11.2013 r., sygn. akt II OSK 2409/13. W uzasadnieniu przywołanego wyroku wprost wskazano, że art. 39 ust.4 ustawy o samorządzie gminnym stanowi podstawę do przekazania przez radę gminy podmiotowi zewnętrznemu kompetencji do wydawania aktów oraz podejmowania wszelkich czynności o charakterze publicznoprawnym, w tym prowadzących do ustalenia (odmowy ustalenia), stwierdzenia (odmowy stwierdzenia), czy też potwierdzenia (odmowy potwierdzenia) uprawnienia lub obowiązków określonych przepisami prawa administracyjnego. Okoliczność, że podejmowane czynności, posiadając niewątpliwie charakter indywidualny, nie muszą wszystkie prowadzić do wydania decyzji, nie może prowadzić do zawężenia możliwej delegacji uprawnienia organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego do władczego działania.” Orzeczenie to jest istotne dla niniejszej sprawy, gdyż przedmiotem rozstrzygnięcia była uchwała Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 20.11.2012 r. nr XXX/229/12, która to uchwała przewidywała niemalże identyczne rozwiązania jak zaskarżona uchwała Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej, w szczególności w zakresie wydawania zaświadczeń, przyjmowania deklaracji, dokonywania czynności sprawdzających, o których mowa w art. 272 Ordynacji podatkowej, uwierzytelniania kopii deklaracji oraz doręczania właścicielowi nieruchomości uwierzytelnionej kopii skorygowanej deklaracji. NSA uznał, że przepis art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie terytorialnym stanowi podstawę do przekazania kompetencji w zakresie również wymienionych w zdaniu poprzednim czynności.

Stanowisko Wojewody domagające się stwierdzenia nieważności części uchwały w zasadzie wypaczałoby sens art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, który to przepis umożliwia dekoncentrację zewnętrzną zadań wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego poprzez przyznanie tej kompetencji innemu organowi lub jednostce organizacyjnej. Należy zgodzić się, że zaskarżona uchwała przeniosła na podstawie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym władcze kompetencje Prezydenta Miasta na Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej. Tym samym Dyrektor stał się organem właściwym do załatwiania spraw wskazanych w zaskarżonej uchwale, czyli uzyskał status organu administracji publicznej. Wskazać należy, że w myśl art. 6q ustawy z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach *„W sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.”*, zatem na mocy zaskarżonej uchwały Dyrektor stał się organem podatkowym w zakresie wskazanym w uchwale. Istotnym jest, że „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej jest jednostką budżetową powołaną do prowadzenia kompleksowego systemu gospodarowania odpadami (§ 2 załącznika do uchwały NR XXVI/537/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie likwidacji samorządowego zakładu budżetowego pn.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w celu utworzenia jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami”). Należy podkreślić, że przepisy zaskarżonej uchwały są ze sobą związane. Zgodnie z § 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały, oddaje kompetencje do prowadzenia postępowań i określania w drodze decyzji wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w razie nie złożenia przez właściciela nieruchomości deklaracji o wysokości tej opłaty albo powstania uzasadnionych wątpliwości, co do danych zawartych w złożonej przez niego deklaracji. Logicznym i celowym jest zatem aby Dyrektor jako organ podatkowy wydający wzmiankowane decyzje był również właściwy do przyjmowania i przechowywania deklaracji, dokonywania czynności sprawdzających, jako że z tych czynności może wynikać potrzeba wszczęcia postępowania administracyjnego, którego efektem będzie wydanie decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 1 zaskarżonej uchwały. Przecież dekoncentracja zadań polega

na przekazaniu pewnego zespołu uprawnień, a nie jego wycinka. Przyjmując koncepcję Wojewody, doszłoby do swoistego dualizmu tzn. organem podatkowym w sprawach wydania decyzji, o których mowa w art. 6o ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie, wiążących się z obowiązkiem złożenia deklaracji będzie Dyrektor, a organem podatkowym w zakresie przyjmowania i weryfikacji deklaracji zostanie Prezydent Miasta. Taka sytuacja, w ocenie pełnomocnika Gminy zaprzecza celowi dekoncentracji zadania, jakim jest przecież przekazanie pewnego zespołu uprawnień stanowiącego jednolitą całość. Pogląd Wojewody nie ma żadnego racjonalnego i prawnego uzasadnienia.

Zupełnie nieuzasadnione jest twierdzenie Wojewody jakoby przepisy Ordynacji podatkowej dotyczące tajemnicy skarbowej uniemożliwiały podjęcie uchwały upoważniającej Dyrektora do zbierania i weryfikacji deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (nazwane w skardze Wojewody „deklaracjami śmieciowymi”). Jak sam stwierdza Wojewoda poprzez podjęcie uchwały na podstawie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym dochodzi do przekazania kompetencji co oznacza, że właściwym organem do załatwiania spraw staje się podmiot wskazany w uchwale, podmiot ten załatwia sprawy działając w imieniu własnym, nie mamy zatem do czynienia z prostym udzieleniem pełnomocnictwa, ale ze zmianą organu właściwego do załatwiania spraw. W przypadku zaskarżonej uchwały, w jej zakresie przedmiotowym właściwym organem podatkowym stał się Dyrektor Miejskiego Zakładu Gospodarowania Odpadami w Dąbrowie Górniczej, pracownicy Zakładu stali się pracownikami organu podatkowego. Nie znajdują tu zatem w ogóle zastosowania przepisy art. 297-299 Ordynacji podatkowej, wskazujące komu organ podatkowy może udostępniać informacje objęte tajemnicą skarbową ponieważ to sam Dyrektor stał się organem podatkowym. Nie dochodzi tu do przekazania informacji Dyrektorowi, ponieważ deklaracje zawierające informacje składane są bezpośrednio Dyrektorowi. Przepisy art. 297-299 Ordynacji podatkowej mogą odnosić się do Dyrektora tylko jako organu podatkowego, czyli wskazują komu Dyrektor może przekazywać informacje objęte tajemnicą skarbową. Z treści zaskarżonej uchwały można wręcz wnioskować, że umożliwia ona zachowanie rygorów przestrzegania tajemnicy skarbowej, skoro zakłada jednolitość organu przyjmującego deklaracje zawierające informacje objęte tajemnicą skarbową i prowadzącego ewentualne postępowania podatkowe. W konsekwencji obieg informacji objętych tajemnicą skarbową pozostaje w organie podatkowym – w niniejszej sprawie u Dyrektora Miejskiego Zakładu Gospodarowania Odpadami w Dąbrowie Górniczej.

III.

Odnosnie zakwestionowanego przez Wojewodę § 1 ust.1 pkt 2 uchwały w zakresie zwrotu „oraz zaświadczeń” przypomnieć należy cytowany wyżej wyrok NSA z dnia 26.11.2013 r., sygn. akt II OSK 2409/13 „Uprawnienie do wydawania zaświadczeń jest związane z kompetencją do władczego rozstrzygnięcia w sprawie. Właściwość rzeczową należy przy tym wiązać z technicznymi możliwościami ustalenia treści zaświadczenia, a więc z faktem dysponowania rejestrami, ewidencją i inną dokumentacją pozwalającą na ustalenie okoliczności faktycznych i prawnych, których żądanie wydania zaświadczenia dotyczy (por. A. Matan, Komentarz 11, 2010, t. II s. 461). Skoro zatem zaświadczenie jest aktem potwierdzającym określone fakty lub stan prawny, to trudno odmówić kompetencji do jego wydania podmiotowi, który uprawniony jest do prowadzenia postępowania w tej sprawie.” Istotnie, przenosząc wzmiankowany wyrok na grunt niniejszej sprawy skoro Dyrektor, który na mocy zaskarżonej uchwały jest organem właściwym do załatwienia sprawy, dysponuje informacjami czy rejestrami, z których wynikają fakty mające być przedmiotem zaświadczenia. Należy wskazać, że w myśl art. 306b § 1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy jest obowiązany wydać zaświadczenie, jeżeli chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów lub z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. W konsekwencji przyjęte w zaskarżonej uchwale uregulowanie dotyczące wydawania zaświadczeń jest zgodne z treścią art. 306b § 1 Ordynacji podatkowej.

IV.

Za nietrafny należy uznać przywołany przez Wojewodę wyrok WSA w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2014 r. (sygn. akt III SA/Po 1677/13) jakoby art. 6q ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie wyłącza zastosowanie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Przepis art. 6q o utrzymaniu czystości i porządku w gminie wskazuje, że organem podatkowym jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, czyli inaczej mówiąc określa organ właściwy dla załatwienia spraw objętych wzmiankowaną regulacją. Przepis ten milczy w kwestii przekazania kompetencji. Jak wskazuje się w orzecznictwie „Jeżeli w regulacji materialnego prawa administracyjnego wyznaczony jest zakres przekazania kompetencji, organ właściwy do przekazania kompetencji, forma przekazania kompetencji, wyłączona jest regulacja przekazania kompetencji w przepisach prawa ustrojowego. Regulacja materialnoprawna uwzględnia rodzaj spraw, których przedmiot pozwala na przesunięcie kompetencji oraz rodzaj spraw, które ze względu na przedmiot regulacji nie mogą być objęte przesunięciem kompetencji, a organ właściwy obowiązany jest do ich załatwienia” (wyrok NSA z dnia I OSK 948/09), zatem *a contrario* skoro przepis nie stanowi o zakresie, właściwym organie i formie przekazania kompetencji może znaleźć zastosowania przepis prawa ustrojowego – w niniejszym przypadku art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Idąc tropem myślenia Wojewody oraz WSA w Poznaniu, przepis art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym praktycznie byłby martwy, ponieważ przepisy prawa materialnego zawsze określają organ właściwy dla załatwienia spraw z danego zakresu, zatem nigdy przepis ten nie miałby zastosowania. Przecież istotą art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym jest możliwość przekazania kompetencji do działań władczych innemu podmiotowi. Nie jest również właściwe powoływanie art. 143 Ordynacji podatkowej jako przepisu, który miałby wyłączać art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym. Art. 143 Ordynacji podatkowej dotyczy bowiem udzielenia pełnomocnictwa pracownikowi organu, a nie przeniesienia kompetencji. Upoważniony pracownik nadal działa w imieniu organu podatkowego, nie oznacza to zmiany właściwości organu. Pracownik, który otrzymał pełnomocnictwo, nie staje się przez to organem podatkowym, lecz działa „z upoważnienia” organu podatkowego, zatem wszystkie podjęte działania wynikające z upoważnienia są działaniami tego organu. Tymczasem jak już wyżej wskazano poprzez podjęcie uchwały w trybie art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym dokonuje się przekazania kompetencji, co oznacza, że podmiot wskazany w uchwale staje się organem właściwym do załatwienia spraw, załatwia je we własnym imieniu a dotychczasowy organ traci jakiegokolwiek umocowanie do działania. Jednym słowem art. 143 Ordynacji podatkowej oraz art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym nie wykluczają się wzajemnie.

V.

Na marginesie należy wskazać, że zaskarżona uchwała tyczy się Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej” powołanej uchwałą NR XXVI/537/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie likwidacji samorządowego zakładu budżetowego pn.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w celu utworzenia jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2013 r. poz. 3941), a nie jak wskazał Wojewoda w skardze zakładu budżetowego zlikwidowanego wzmiankowaną uchwałą.

VI.

Reasumując, pogląd Wojewody o wyłączeniu spod działania art. 39 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym innych niż decyzja administracyjna form załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Wniosek o oddalenie wniosku Wojewody o wstrzymanie wykonania uchwały jest uzasadniony oczywistą bezzasadnością skargi.

Załączniki:

- pełnomocnictwo procesowe,
- Uchwała Nr XXXVI/728/14 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 7 maja 2014 roku w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Wojewody Śląskiego na uchwałę Nr XXXII/619/13 Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej,
- Uchwała Nr XXXII/619/13 RADY MIEJSKIEJ W DĄBROWIE GÓRNICZEJ z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie upoważnienia Dyrektora jednostki budżetowej p.n.: „Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami” w Dąbrowie Górniczej do załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej
- odpis odpowiedzi na skargę
- oryginał skargi z załącznikami

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Dąbrowie Górniczej

Agnieszka Pasternak